

рече мѡ: **О**ТЗ **О**НЫА ХЛѢБОВЕ не нахождамъ вещь да купѡ
 пѡвамъ, свзршилисе. Торговецъ же **О**скорбившиса на това
 рече слѡгѡ: поыкни ми поне человекъ, що то ги про
 даваше, за да го пытаме, какъ ги правеше, и веѡа тол
 ко сладки и хѡбаки. слѡга та же **О**тиде и доведе **О**на
 слѡжебница. Попытавшѡ а прочее Торговцѡ за **О**на
 хлѡбъ, що то продаваше на слѡга та мѡ, какъ го
 сеше и беше толко сладокъ и вкѡсенъ, **О**на **О**твѡстивш
 мѡ рече: знай, господарѡ, заѡо господжа та ми има
 ѡдна рана на рамена та си, **О**ТЗ **О**мъ то страдаше люто: и
 какѡши же да а исцѡли лѡкарѡ, **О**предѡли и да з
 месѡва сосъ масло и медъ чисто брашно, и да тѡра
 сто то на рана та докле **О**здравее. Така прочее пр
 кеше секѡй день, и ново тесто като тѡреше, ветѡо
 фзрлаше: кое то азъ земахъ, и правехъ хлѡбове, а тво
 слѡга дохождаше и ги купѡваше. Сега **О**баче, като **О**
 драве господаржа та ми, немаме вещь да продаваме хлѡбъ
ОТЗ **О**нова тесто. Чѡвши же Торговецъ това, много
Огорчи, и возгнѡси, и рече въ себе си: оѡста та оѡбѡ
 и раце те лесно можемъ да измыемъ, оѡтрога та же
 и исчистимъ вътре ѡ невозможно.

Така прочее, **О** царю, воимъ се и азъ да не постра
 да некакъ и твоє то царство подобно, като **О**норов
 торговца: заѡо ще потѡрсишь сына си, и нецешъ да
 найдешъ. И пакъ мѡ рече философъ и совѡтникъ: Знай
О царю, заѡо лѡкавства та на жены те са много и ра
 зни, и затова перва злыни вина ѡ жена та: и послѡ
 шай молимъ те ѡдно повѡствованѡе.

Второе повѡствованѡе втораго философа.

ѡдна жена имаше ѡдного любовника, кой то бешѡ
ОТЗ царски те воины. ѡдинъ день томъ воинъ прѡ
 слѡга та си при жена та, за да а пыта, имали времъ